



Владимир Колев

Невидимо присъствие

– Кой е следващият, Анет?

– Господин Ануи. От Националната асоциация за банкова охрана. Господин Ануи моли на разговора да присъства и нашият шеф на охраната.

– Добре. Извикай го.

Господин Трюфел уморено се протегна в удобния ергономичен стол. Столът е наистина удобен, но този застоял живот... Пък и срещата с надутия пуяк Ланчини, шефът на охраната на банката, винаги сваля по малко от градусуса на настроението. Макаронаджията умре да се прави на интересен. Ходи облечен в сиво, с прихлупено бомбе на главата, като типичен герой на Чандлър. Гледа изпитателно и вероятно, според самооценката си, е супер. Много обича да раздува връзките си с полицията, откъдето дойде преди три години. Господин Трюфел не знаеше защо не обича шефа на охраната, но знаеше, че наистина не го обича.

– Добър ден, господин Трюфел. Приятно ми е да се запознаем.

Господин Ануи седна на предложения му стол и замълча. Явно чакаше появата на шефа на охраната, за да не повтаря едно и също нещо два пъти. Това се хареса на господин Трюфел – не се прави на важен, не тръгва да завързва служебно приятелство още от вратата...

Ланчини влезе по обичая си тихо като таласъм и мълчаливо се ръкува с шефа си. Господин Трюфел ги представи един на друг:

– Господин Ануи от Националната... федерация...

– ... асоциация за банкова охрана.

– Ланчини, главен специалист по охраната на банката.

Нарочно го подразни. Ланчини обича титулуването си „шеф“. Специалист, па макар и главен не му звучи достатъчно авторитетно. От прякора си „Пуяка“ направо пощурява. А господин Трюфел бе доволен от единомислието с чиновниците си. Прякорът е наистина уцелен.

Тримата седнаха около масата. Господин Трюфел кимна към господин Ануи: „Моля. Говорете.“

– Националната асоциация планира провеждането на серия практически тестове за обективното състояние на охраната на банките. През някой от следващите десетина дни ще бъде симулиран опит за обир на паричните ви гишета. На базата на констатираното за състоянието и възможностите на вашата охранителна структура, взаимодействие с полицията и т.н. ще се правят изводи, ще се набелязват конкретни мероприятия.

Господин Трюфел го погледна с лек интерес:

– Ще има ли пуканици, маски, това-онова?...

– Ще има, разбира се. Но с халосни патрони. В плана трябва да бъдат посветени минимално количество хора. Във всеки случай не и касиерките например. Симулацията трябва да даде максимално обективни резултати. Нашите „нападатели“ ще дойдат с чували, в които да се сложат парите. Но понеже става въпрос за пари, специална роля е отредена на т.н. „невидимо присъствие“. Ваш човек трябва ще влезе в колата на „нападателите“. Ще му бъде дадена един дискретен предавател, с който периодически да маркира маршрута. Нали разбирате, ще се отработва и вариантът заложник на банката ориентира преследвачите. А и... доверието си е доверие, но вашите пари трябва да си бъдат пред очите на ваш човек...

Интересно, но не чак дотам... Господин Трюфел помоли двамата господа да уточнят детайлите в кабинета на господин Ланчини. „Лек ден, господа!“

В следващите дни банката вече не приличаше на себе си. Очакването на „обира“ разбира се, стана известно и на Зу от бюфета. Касиерките ходеха като рожденички – в края на краищата на тях се падаха главните роли. За Ланчини да не говорим! Успя да изтормози с указания, нареждания, заповеди и напомнания хората си така, че ако до този момент все още бе имало някой, който да не го мрази, не остана човек, който да не го ненавижда.

Шефът на полицейския участък направо побесня:

– На мен главата ми се е запалила, а вие ще ми правите театър. Никакви коли няма да ви пращам. Нека тия, от вашата федерация по...

– Национална асоциация за банкова...

– Все едно! Тия, от вашата театрална асоциация да си... Няма да пратя коли и това е!

Ланчини бе доволен. Не, не това бе думата. Пукаше се по шевовете от удоволствие, че може да тормози бившия си началник. Няма да прати коли! Ще прати и още как! Няма къде да ходи и затова беснее...

Всяка сутрин Ланчини заставаше в дъното на салона със зелената лента на левия ръкав. Това беше договореният маркер за ориентация на „нападателите“. На четвъртият ден се чувстваше вече нервен. Ако вземат да се откажат от провеждането на операцията именно в неговата банка, авторитетът, който според собствената му преценка бележеше ръжък възход, щеше рязко да падне. Къде се бавят тия обирджии?...

... Има Господ! Пикапът им спря малко встрани от банката. Да, номера съвпаднаше. Сиви, полуспортни екипи, маски, както си му е редът... Изстрелите, макар и халосни, накараха посетителите безропотно

да легнат по очи на пода. Естествено, никой не обърна внимание, че въпреки, че един от „нападателите“ запука срещу прозорците, стъкла не се посипаха. Това можеше да бъде забелязано само от професионалист. Всред всеобщата паника, само фигурата на господин Ланчини остана права и странно спокойна.

Момичетата от гишето дружно започнаха да пълнят чувалите. По едно време един от „нападателите“ смигна на Елиза и ѝ каза само с устни, без звук: „А паник-бутона?...“ Симпатия! Елиза го погледна с благодарност – вярно, че беше забравила. Натисна бутона.

Че няма къде да ходи и ще трябва да прати две коли, го знаеше и шефът на участъка. Но никой не можеше да му отнеме възможността да си направи малка гаргара. За „мероприятието“ беше отделил екипите на Жижо и Малроа – най-големите мърди, които човек може да си представи. Когато дойде сигналът от банката, те тъкмо пиеха следобедното си кафе за разбуждане. Макар и набързо, си допиха кафето. Джаджичката за индикиране на преследваните работеше без грешка. Но тъкмо да пресекат „Булевардът на победата“, в пресечката, пред тях се набути някакъв заплес. Колата на Жижо го лашна и почти го изнесе на тротоара. Докато слязат, докато му креснат, за да му вземат страха, докато възстановят движението, минаха няколко минути. Приборът маркира, че колата на „нападателите“, вместо да се възползва от внезапно отдалата ѝ се възможност да увеличи аванса си, кой-знае защо, също спря. Делеше ги около километър и половина.

Ланчини стоеше до шофьора и слушаше с интерес разговорите от настроената на полицейската честота радиостанция. Предварително се досещаше, че бившият му шеф ще задели за екшъна именно екипите на Жижо и Малроа. И инката има право на дребно отмъщение. Но неразборията около сблъскването надхвърли очакванията му. И след години ще има материал за коментари как полицията се е справяла с една ситуация на ужжим... А ако възникне истинска?! Да, бившият му шеф ще си изпати. Трябва да си изпати!

А шофьорът си гледа сериозно задълженията. Не сваля маската, вижда се, че не сяда за пръв път зад волана. Когато чу речитатива на Жижо не издържа и се засмя. Спря без да изключва двигателя, извади от жабката кутия шоколадови бонбони „Петит шат“¹ и приятелски почерпи Ланчини. И да иска, Ланчини не можеше да му откаже – това бяха любимите му, леко нагарчащи бонбони. Вероятно поради леката възбуда,

1. „Петит шат“ фр. – „Малка котка“

горчивината му се стори даже малко по-силна.

Когато полицейските коли потеглиха отново, откъм товарния отсек на пикапа удариха с юмрук: „Гръгвай!“. Явно и там имаха станция на подслушване. Играта трябваше да продължи.

„Добри момчета!“, помисли си Ланчини. С колегиално чувство. Сигурно са бивши полицаи. Само един истински полицай може да има развито така добре това усещане за особено братство. Можеха да вземат аванс. И без това се бяха заглавили в най-гъстата част на града и всяка минута бе ценна. Обективно погледнато, можеха да свалят бързешката и чувалите. Иди ги търси после в този мравуняк...

Нещо тръпно и отпускащо се разля по тялото на Ланчини. Слънцето приятно препичаше през стъклото. Прозина се сладко. Беше доволен от себе си. Все пак играта беше нервашка, но шефът на охраната Ланчини има здрави нерви и даже може да си позволи да притвори очи.

Жижо видя колата в края на улицата. Бръмчилката продължаваше да пиука. И номера съвпаднаше. Изчака колата на Малроа. Четиримата полицаи извадиха пистолетите и бързо наобиколиха пикапа на „крадците“. Все пак играта трябваше да се изиграе до край.

В кабината, подплеснат на една страна, сладко спеше бившият им колега, „невидимото присъствие“ Ланчини. До него, на седалката, стоеше отворена кутия шоколадови бонбони „Петит шат“. Липсваше само един бонбон.

Липсваха и чувалите от банката.

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Гледах някаква шумотевица по телевизията. Знаех схемата на развитие на действието и ми беше скучно. Опитвах се да поразместя сюжет, герои, реакции...

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11888>]